

Tresor de Can Soler de Secabecs

Torrelavit

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Alçada: 208 m

Coordenades:

Latitud: 41.44634
Longitud: 1.72988
UTM Est (X): 393904
UTM Nord (Y): 4589085

Classificació

Número de fitxa: 08287-26
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Tradició oral
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Sense accés
Ús actual: Altres
Titularitat: Pública
Autoria de la fitxa: Oriol Vilanova
Data de registre de la fitxa: dl., 14/06/2010 - 02:00

Descripció

Llegenda segons la qual una freda vetllada d'hivern, mentre estaven reunits al voltant de la llar de la masia de can Soler de Secabecs un gran nombre de treballadors, va sentir-se dalt de la xemeneia una veu profunda i estranya que deia: "que baixo? Que baixo?" La sorpresa i la por va apoderar-se de tots els reunits; la veuota no parava de repetir la pregunta; els més atrevits van mirar la xemeneia amunt i no van veure res, però la veu no parava de repetir la pregunta. Com que no sabien quin determini prendre i creien que bé eren prou per a resoldre el que pogués passar, van decidir dir al desconegut que, bé, podia baixar. Donat el permís, caigué al moment un gros tió de fusta, que de poc no hi mancà com no va caure dins la perola del

sopar que es coïa. La sorpresa dels reunits fou gran i seguidament cregueren que devia tractar-se d'una broma jugada potser per algun company absent. L'amo prengué el tió i desdenyosament el tirà en un racó de la cambra, i continuà la conversa. Però tan bon punt havia mig passat la por, quan es repetí la pregunta: "que baixo? Que baixo?". Passada ja la por i coneixent el resultat de la resposta, no va dubtar a dir al desconegut que ja podia baixar i altra vegada caigué un tió de nou que, com l'anterior, fou llençat a un racó de la llar. El cas es repetí tres vegades més, o sia, que van caure cinc tions, que tots foren llençats al mateix racó. Mes quan foren tots cinc reunits, prengueren vida i moviment fins al punt d'ajuntar-se i convertir-se en un home petitó i rabassut, que tot dirigint-se a l'amo li manà amb un to imperiós que el seguís. No cal dir que la por va ésser gran, però davant del seu to el propietari de la hisenda no pogué negar-se a seguir-lo. El desconegut el feu passar al davant i el menà cap al celler; allà li assenyalà un lloc i amb el mateix to li digué: "Cava aquí" "Jo no, cava tu", respongué el propietari. "No; has de cavar tu" "Jo no, cava tu". Els manaments i rèpliques foren repetits nombroses vegades, ja que l'amo es resistia a cavar; però per fi accedí i va cavar a terra en el lloc on el desconegut li indicava. Aviat aparegué als ulls del Soler de Secabecs un grandió tresor. El desconegut li manà que el recollís ben curosament i que el donés íntegrament a una captaire que l'endemà mateix passaria a demanar almoïna; que si ho feia així, la major fortuna sempre el protegiria, però que si mancava una sola moneda en la caritat que havia de fer-ne, la més terrible desgràcia cauria al seu damunt. El desconegut desaparegué. L'amo de la casa recollí el tresor, que entregà a la captaire que es presentà l'endemà a pidolar i, tal com va predir l'home fet de cinc tions de fusta, sempre més ha brillat damunt la família la major ventura.

Bibliografia

LLORAC I SANTIS, Salvador (2003): "Torrelavit. Ahir i avui d'un poble del Penedès". Edita: Ajuntament de Torrelavit, p. 327-328.